

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

DEN 14 JANUARI 1906.

N° 16

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: G. O. Peyron. — Tvenne födelsedagar. — Prinsessan Margareta som barn. — Prinsessan Astrids dop. — "Nåd" af Olof Sjöström. — John Forsell i en ny glansroll. — Senaste bilder från revolutionshären i Moskwa. — Det dödande sprängskottet i Stockholm. — Franska presidentkandidater. — "En historia utan namn" af En Ensam. — En dag vid Tor di Quinto. — Ett olycksdigert biljardparti. — En svensk uppfinnare. — Veckans porträttgalleri. — Chefsombytet vid Lifgardet till häst. — Våra landsmän i främmande land.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906.

Foto. Dahlqvist, Helsingborg.

Kiliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm—Gib

FRIHERRE G. O. PEYRON.
ÖFVERSTEKAMMARHERRE. GENERALLÖJTNANT I GEN. RESERV.

Den, som på Helsingborgs gator ser friherre Gustaf Oscar Peyrons spänstiga och smärta gestalt eller vid ett stadsfullmäktigesammanträde åhör hans klara och sakliga inlägg i debatten, skall svärigen därpå kunna gissa, att frih. Peyron i dagarna fyller 78 år. Frih. Peyron hör nämligen till dessa unga åldersmän, hvilka åren gå nästan spårlost förbi, och hvilka långt utöfver den tid, då de flesta människors krafter äro upbrukade, ännu bibehålla den andliga och kroppsliga vigör, som kommer en att förgäta den årens börda, som hvilar på deras hjassa.

Frih. Peyron är född den 5 januari 1828 och son till den som krigare, hofman och politiker bekante Gustaf Abraham Peyron och hans maka, född Björkenstam. Gustaf Abraham var också den förste friherren inom den för öfrigt gamla Peyronska släkten. Efter att ha deltagit i flera krig och bl. a. varit med om Fredrikstens belägring samt äfven i fredliga värf troget tjänat konungen och riket, erhöill han 1825 adlig värdighet samt 16 år senare friherrebref. et. Af konung Oscar I kallades han vid dennes uppstigande på tronen till statsråd och chef för landtförsvardsdepartementet. Som politiker hyste han utprägladt liberala tänkesätt och var en af de fyra statsråd, som mot adelns protest tillstyrkte sanktion å de tre ofrälse ståndens beslut om lika arfsrätt för broder och syster.

Sonen Gustaf Oscar följde i flera afseenden sin fader i spåren. Äfven han fick en militär uppfostran och utnämndes 17-årig till underlöjtnant vid Lifregementets dragoner. De militära beföringarna följde så undan för undan och vid 41 års ålder var frih. Peyron öfverste och chef för Skånska husarregementet, i hvilken befattning han kvarstod till 1884, då han utnämndes till generalmajor i armén och generalbefälhafvare först i tredje militärdistriktet och sedan i första arméfördelningen. År 1892 utnämnd till generallöjtnant, tog han 1896 afsked från den aktiva tjänsten. Såsom militär har frih. Peyron förvärfvat sig icke blott allmän sympati och aktning inom kåren utan äfven en ansedd ställning som sakkunnig fackman i hvad som rör vårt försvarsväsen.

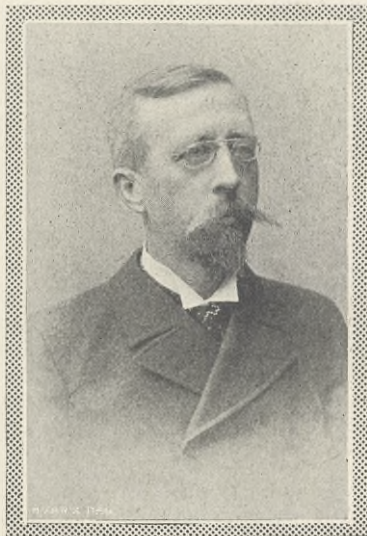
Förutom Krigsvetenskapsakademien, af hvilken han kallades till ledamot 1881, har äfven regeringen tagit hans militära förmåga direkt i anspråk. Det skedde hösten 1887, då han inträdde i den Themptanderska ministären såsom chef för landtförsvardsdepartementet. Det var emellertid ej länge han kom

att verka på denna post. Den Themptanderska ministären var som bekant afgjordt frihandelsvänlig och frih. Peyron var i detta afseende föllt ense med sina kolleger inom regeringen. Emellertid framväxte på 80-talet en stark protektionistisk rörelse, ytterligare påverkad af den årligen försämrade ställningen bland jordbrukarne och inom många industrigrenar. Slutligen, då inom Andra kammaren den protektionistiska minoriteten nått till en afsevärd hög siffra, tillrädde Themptander konungen att upplösa riksdagen och förordna om nya val till Andra kammaren för att sålunda få ett så vidt möjligt tillförlitligt uttryck för landets opinion i tullfrågan. Denna riksdags upplösning, som ägde rum i mars 1887, var den första efter det nya statsskicket antagande. Den i maj samma år ånyo sammanträdande riksdagen visade frihandelsmajoritet i Andra kammaren. Men tullskyddsvännerna vunno öfverhand följande höst på grund af valets egendomliga utgång i hufvudstaden, där till följd af formfel den frihandelsvänliga majoriteten ej fick in några af sina kandidater i kammaren. Ministären — hvaribland äfven var frih. Peyron — begärde då sitt afsked, hvilket beviljades i februari 1888.

Såsom riksdagsman — dels under åren 1867—73 i Första kammaren och dels under åren 1888—93 samt 1897—99 i Andra kammaren — har frih. Peyron dock tagit en betydande del i det politiska arbetet, hvarvid han, som naturligt är, med särskildt intresse följt de frågor, som gällt försvaret, ehuru han ingalunda saknat intresse för eller underskattat de andra ärendena.

I likhet med sin fader blef han äfven tidigt fast vid hofvet. År 1858 utnämndes han till adjutant hos konung Oscar I och är nu sedan åtskilliga år tillbaka öfverstekammarherre hos dennes son konung Oscar II. Hvarje gång konung Oscar passerar Helsingborg plägar också frih. Peyron vara h. m:t till mötes vid stationen, och sammanträffandet mellan konungen och hans öfverstekammarherre bär synbart vittne om det hjärtliga vänskapsförhållande som är rådande dem emellan. — Annars lever frih. Peyron numera jämte sin maka, född Due, en privatmans stilla lif, afbrutet endast af de plikter, som kommunala uppdrag och vänskapliga förbindelser påläggga honom.

Af de många utmärkelser, som kommit honom till del, må här endast nämnas att han sedan 1902 är riddare af Serafimerorden.

Efter porträtt.

L. M. WÆRN.

TVENNE FÖDELSE-DAGAR.

60 år fyllde den 5 jan. lektorn vid Högre lärarinneseminarier i Stockholm *Leonard Magnus Wærn*.

För jämt ett år sedan lämnade W. den befattning som rektor vid Högre lärarinneseminarium och den därmed förenade Normalskolan för flickor, hvilken han beklädd sedan 1899. W. bibehåller dock sitt lektorat i pedagogik och metodik, som han alltså sedan 1894 innehaft. Till det arbete för utbildande af lärarkrafter, som han således i öfver tjugo år utöfvat vid Högre lärarinneseminarier efter att ha lämnat sin akademiska bana vid Uppsala

Efter porträtt.

J. G. SETTERWALL.

universitet har han nyligen lagt ännu ett verksamhetsområde i samma riktning, genom att han sedan höstterminen 1903 är föreståndare för den teoretiska profårskursen vid Stockholms läroverk. Äfven på folkskolans arbetsfält har han deltagit; han var nämligen under åren 1882—86 folkskoleinspektör.

W. är en synnerligen framstående pedagog, som vid Högre lärarinneseminariet och Normalskolan sökt att ordna studierna så att en fördjupning i dem åstadkommes — genom valfrihet beträffande vissa ämnen, utbildande af facklärarinnor, o. s. v. Han har en stor blick på förhållandena och är för rästen, hvad karaktär och begåfning beträffar, en öfverlägsen personlighet.

*

65 år fyllde den 5 jan. en af hufvudstadens mest ansedda afiärsmän, grosshandlaren *Jacob Gustaf Setterwall*. S. genomgick Institut Supérieur de Commerce i Antwerpen under åren 1858—1860 samt erhöi diplom och 1876 titel af Licencié en Sciences Commerciales. Han var sedermera under åren 1860—62 anställd på bankir- o. commissionsfirman Drake Rheinwort & Cohen i London, hvilken firma under inbördeskriget i Föränta staterna dref mycket betydliga affärer med de flesta transatlantiska land. Åren 1862—69 hade S. anställning hos Lovén & Co. i Stockholm. Ingick som delägare i firman 1869. Bildade år 1870 Ångfartygsbolaget Södra Sverige, för hvilket bolag han alltsedan varit verkställande direktör.

S. var med vid bildandet af Sjöförsäkringsaktiebolaget Ägir och Stockholms Magasinsaktiebolag år 1872 och har sedan den tiden varit medlem af dessa bolags jämte ett flertal andra styrelser.

Efter porträtt

Kliché: Bengt Silfvermarie

PRINSESSAN MARGARET SOM BARN.

En vän till H. 8. D. har insändt ofvanstående täcka lilla porträtt af prinsessan med sin farmor, drottning Victoria, och återgifva den nog här i Sverige unika fotografien som ett apropos till H. K. H:s födelsedag den 15 januari.

PRINSESSAN ASTRIDS DOP.

HVAR 8 DAG.

H. 8. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfvermarie

ANORDNINGEN VID PRINSESSAN ASTRIDS DOP.

Den 2 januari undfick hertigparets af Västergötland yngsta dotter dopet. Den högtidliga akten förättades i Arrfurstens palats i närvaro af Konungen, Drottningen, Kronprinsen, hertigparen af Skåne och Västergötland, hertigen af Nerike, hertiginnan af Dalarne och prins Bernadotte, samt excellenserna, statsråd, serafimerriddare m. fl. jämte fruar, inalles omkring 170 personer. — Prinsessan erhöi idopetnamnen *ASTRID Sophie Louise Thyra*.

Den framstående malmöborgaren Frans Snell hade blifvit satt i förvar på slottet såsom misstänkt att hafva undandolt en del af sitt silfver, för att slippa erlagga den s. k. öfverflödsskatten härför. Vederböjande önskade statuera ett exempel, ty man misstänkte — och kanhända inte alldeles utan skäl — att man ganska allmänt sökte skydda sig mot den hårda och oskäligen förordningen. Här satt nu en af stadens främste borgare som en tjuv och en skälm. Allt hans nekande tjänade till intet. Alla hans besvär lämnades utan afseende, ja, ett försök af hans unga, vackra hustru att stämma kungen till mildhet hade inte större verkan. Kung Karl gjorde, som han var van, då det gällde fruntimmer: han nekade henne företräde.

Så kufvad, man i dessa tider än var, så van att utan knot underkasta sig enväldshärskares maktbud, kunde man denna gång ej dölja sin förbittring öfver att en om stadens utveckling och väl så förtjänt man skulle kastas i fängelse på grund af en obestyrkt anklagelse. Till och med fästningens kommandant ömmade för den fängslade mannen, och en vacker dag tog han sig dristigheten gifva Snell "permission", för att denne hos det i Lund residerande majestätet själf skulle kunna föra sin talan.

Det var i spetsen för en ståtlig kavalkad, som Snell lämnade Malmö, ty hans många vänner, däribland äfven hans fängsvaktare, kommandanten, önskade följa honom ett stycke på väg, dels för att visa honom sin medkänsla och dels för att stärka hans mod. Då skaran omsider vände tillbaka, var det dock långt ifrån med glad hjärta, som Snell i sällskap med sin tyste väktare fortsatte vägen mot sin resas mål. Det papper han bar i sin ficka, hade en gång förut varit samma väg. Hvad skäl hade han väl att hoppas, att det denna gång skulle lyckas bättre? Intet, ty det sades, att kungen var blifven alldeles stenhård. Den adertonåriga kampen mot fienden hade hos honom dödat hvarje mänsklig känsla och gjort honom likgiltig för andras lidanden. Utan att göra sig några förhoppningar fortsatte han dock sin resa. Han ville göra äfven detta sista försök.

Kungen hade tagit sin bostad i Lunds katedralskola, framför hvars inång en tältformig flaggpydd veranda uppförts. De två drabanter, som med dragna värjor stodo på post utanför, var det enda, som antydde närvaron af någon högre dignitär. För öhigt var här så tyst och öde, att visserligen ingen främling skulle kunnat ana, att den vidtfräjdade svenske kämpakungen här hade sitt kögkvarter.

Det var ingen lätt sak att slippa in. Tack vare den medföljande ryttaren kunde dock Snell tillräckligt dokumentera sig för att få tillträde. Men därmed voro icke alla svårigheter öfvervunna. Kungens dörr var ofta stängd, i synnerhet då han hade någon af sina långa konferenser med baron Görtz.

Då Suell lyfte den tunga portklappen, förekom det honom nära nog, som om han stått i begrepp att banka på dörren till sin egen grafkammare. Hans öde skulle nu afgöras.

Feif kom och öppnade. Den forne hattmakaren var nu kungens högra hand, och den som kunde vinna honom, hade åtminstone skäl att hoppas. Kungen var emellertid inte hemma. Han hade gått öfver till Görtzen, och det kunde dröja, innan han kom tillbaka. Snell tilläts stiga in i audiensrummet, under det ryttaren ställde sig på vakt utanför.

Rummet var tarfligt för att bebos af en kung. Å ömse sidor om dörren stodo ett par fåtöljer, längre fram i rummet ett stort bord med papper och skrif-

don, där framför en väldig länstol med krona och hermelinsmantel samt bredvid kungens stol en låg taburet. Vid väggen till höger stod en stor spis och till vänster en fältsäng, täckt af ett blått siden-täcke.

Trött af resa och ångslan sjönk Snell ned i en af fåtöljerna. Feif hade gått in i ett angränsande rum och den djupa tystnaden verkade söfvande. Innan många minuter försvunnit, hade den stackars mannen glömt sin olycka. Han sof med nådeansökan i handen och hufvudet lutadt mot bröstet.

Efter en stund trädde kungen in. Suell sof alltjämt. Papperet hade fallit ur hans hand och låg nu på golvet vid hans fötter. Kungen stannade en sekund öfverraskad framför den sofvande. Så böjde han sig ned och tog upp papperet, hvarpå han för ett ögonblick slog sig ned i den stora länstolen.

Då Snell vaknade, låg papperet åter, där det fallit ned. Han var alltjämt ensam i rummet, men Feif kom i detsamma in och meddelade, att kungen icke skänkte företräde. Den stackars supplikanten reste sig med möda, tog upp sin nådeansökan och lämnade stapplande rummet. Han hade icke hoppats något men kände sig dock förkrossad öfver, att äfven detta sista försök varit fruktlöst. Tungt hade hans hjärta varit, då han reste hit, men tyngre var det, då han återvände. Snart skulle han åter höra fängelseporten knarra och riglarna skjutas i dubbla lås bakom honom.

I samma ögonblick, som Snell steg till häst, språnge en ryttare fram genom Södertull på vägen mot Malmö. Den stackars borgaren hade icke lust att rida så fort. Då han i sakta mak passerade de sista husen i staden, dånade den främmande ryttarens hovvar mot träbron öfver Höjeå.

Nedböjd af bekymmer nalkades Snell åter Malmö. Ju närmare han kom, desto svårare kändes det för honom. Men samtidigt var det, som om något rest sig inom honom — något, som icke funnits där förut. Det var trots. Hvad hade han, tjurskallen där boita, som snart spelat bort land och rike och bragt tusenden idoga borgare till tiggarsstaven, hvad hade han väl för rättighet att kasta oskyldiga människor i fängelse? Han hade nog hört dem, som försäkrat, att endast en silfverkula skulle kunna frälsa Sveriges rike, men detta hade han hållit för gudlöst tal ända tills i dag. Tänkte man rätt på saken, så var dock kanske detta den enda utvägen.

Han afbröts i sina funderingar af kuriren, som nu kom tillbaka, och som genom sin värdslösa ridt nära nog slungat borgaren i diket. De voro nu alldeles invid staden, hvars kyrkklockor just började ringa in sabbaten. Sakta redo de båda männen sida vid sida, medan hästskornas slamrande mot kullerstenarna väckte upp ekon i den tysta gatan. De hade tagit en bakväg för att inte väcka uppseende, ty Snell var så känd och hans olycka så allmänt bekant, att en folksamling icke skulle kunnat undvikas, därest han valt en mera trafikerad gata. Utan att igenkännas, höll han snart åter utanför fästningsporten. Han var väntad, ty kommandanten stod till reds för att taga emot den modlöse fången, som nu gifvit allt förloradt.

Det var obehöfligt att göra rågra frågor, ty Snells sorgsna ansikte talade ett allt för tydligt språk. Kommandanten gjorde det ej heller men anhöll att få se den af fången medförda nådeansökan. Likgiltigt upptog denne det sammanvikta papperet. Då han skref detta, hade han ännu hyst hopp, men nu — — —

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

JOHN FORSELL I EN NY GLANSROLL.

Klisché: *Henry Sjögren* par.

Det var med en viss ifrig nyfikenhet, kommandanten vecklade ut dokumentet. En enda hastig blick på detsamma var nog. Med en vänlig nick räckte han det tillbaka till Snell, som stod tyst och sorgsen bredvid.

— Se dock, för Guds skull! sade han. Fatta mod! Kungen har varit nådig.

Häpen sturrade borgaren på papperet. Han tycktes inte kunna förstå de två ord, som med stora stela kokstäfver tecknats å sista raden. Hur hade dessa kommit dit? Det var ju ett fullkomligt mysterium. Hade kungen verkligen skrivit detta, eller hade någon tagit sig före att drifva med honom? Men i hvilket fall som helst — när hade det skett? — Han slog sig för pannan. Som en blix kom det plötsligt för honom, hur det gått till. Han kom ihåg, att han fallit i slummer i audiensrummet. Endast då hade det kunnat ske. Han granskade ännu en gång det skrifna. Det var verkligen konungens stil.

Där stod:

"Bifalles. Carolus."

Å K. Teatern i Stockholm har åter upptagits Heinrich Marschners "Hans Heiling", som icke på 40 år gifvits i Stockholm. Det är ett äkta tyskt verk med folksagoämne och patos och glädthet i behaglig omväxling. Hufvudpartiet, den demoniske Heiling, till hälften af mänsklig, till hälften af dvärgabörd, utföres på ett förträffligt sätt af herr Forsell.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

Har Ni något önskemål med afseende på HVAR 8 DAG. Skrif en rad och låt oss veta det!

Har Ni något uppdrag att göra oss! Dröj icke att meddela oss det! För verkligt goda förslag betala vi gärna.

Tilldrager det sig något i Er trakt som kan vara af allmänt intresse att få i bild återgifvet?

Sätt Eder omedelbart i förbindelse med Redaktionen vare sig muntligen (telefon 6012) eller skriftligen.

Skicka oss omgående Edra fotografier med åtföljande noggranna anteckningar. Det som icke användes returneras alltid. Det som användes ersätta vi rundligt. — Eder försändelse bör vara oss tillhanda lördag, kan få komma söndag eller måndag morgon; kommer den först tisdag användes den med största sannolikhet EJ enär tidningen går i press den förmiddagen. Hvad som kommer senare än lördag användes endast i undantagsfall. — Kan Ni skicka en sak lika väl i dag som i morgon så skicka den i dag! Om Ni väntar tills i morgon, så kanske den inte användes alls. Angif huru vi med minsta tidsspillan kunna sätta oss i telefonförbindelse med Er.

Har Ni en treflig historia i Er skrifbordslåda? — Tag fram den och skicka oss den. Och sätt ut Ert namn och undvik signatur! — Har Ni i öfrigt något meddelande att göra oss?

Uppskjut icke att skriva! En rad på ett brefkort kanske är tillräckligt. Vi äro alltid tacksamma att höra af Er.

* * *

Återgifvandet af porträtt eller fotografier — af hvad slag som helst — i H. 8. D. (utom annonsafdelningen) medför ingen som helst kostnad för insändare. — Redaktionen förbehåller sig däremot fullständig frihet att icke införa annat än hvad den själf finner lämpligt och af intresse detta med afseende å såvål porträtt som fotografier.

* * *

Alla insända uppsatser, porträtt eller hvad det vara månne, behandlas med yttersta diskretion; H. 8. D. har icke "breflåda"; Red:s svar meddelas i slutet kuvert till insändare då adress uppgifves.

Då något insändes anonymt, är möjligheten för Red. att meddela sig med insändaren utesluten. Undvik därför anonymitet — liksom helst signaturer å manuskript — ty insändares namnhemlighet respekteras tillfullo.

REDAKTIONEN.

SENASTE BILDER FRÅN REVOLUTIONSHÄRDEN I MOSKWA.

1. REVOLUTIONSKOMMITTÉNS HUFVUDKVARTER, Fiedler-Institutet, efter en svår artillerield den 24 december.

3. AMMUNITION FÖRES TILL TRUPPERNA UNDER ESKORT AF KOSACKER.

2. EN «ТРАКТИРЪ» (vårdshus) vid Karetny Riad, som hölls intagen af de revolutionäre under flera dagar. Framför synas barrikader, och huset visar flera stora skotthål.

4. BORGARE SOM INKALLATS I MILITÄRTJÄNST MOT DE REVOLUTIONÄRE.

EFTER FOTOGRAFIER.

GATUBILDER FRÅN MOSKWA.

1. ETT TYPISKT LITET GATUKAPPELL i hvilket fromma ryssar bedja för sina i revolutionsstriderna fallna anhörigas salighet. Till vänster å bilden ses en gammal ryss kyssa marken innan han beträder helgedomen.
2. VIGVATTENSKÄLAR VID GATORNA där ryssarna förrätta en kort andakt.
3. EN TE-SAMOVAR PÅ GATAN. Sedan regeringen förbjudit försäljning af alkohol till soldater, hålla dessa liksom den civila allmänheten väl tillgodo med den värmande tédrycken.

Efter fotografier

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm—Öbg

FÖR SVENSKAR I UTLANDET

kan intet vara mera välkommet än HVAR 8 DAG. I bild och ord låter den sina läsare följa ej blott händelserna för dagen i hemlandet utan sätter också genom porträtt och biografier, illustrationer och beskrifningar i tillfälle vinna kunskap om framstående svenske män och kvinnor och om svenska förhållanden.

Tillskrif HVAR 8 DAG, Göteborg.

DET DÖDANDE SPRÄNGSKOTTET I STOCKHOLM.

H. 8 D: STOCKHOLMSFOTOGRAF.

OLYCKSPLETSEN VID UPLANDSGATAN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre o. s. m. — Ösp.

Högt uppe på Upplandsgatan i Stockholm inträffade under bortsprängning af en bärgvägg den 5 januari en förskräcklig olyckshändelse, i det att ett möjligen för starkt laddadt skott hade den verkan, att en arbetare dödades på platsen, en blef så svårt skadad, att han sedermera afled, och flere allvarligt skadades. Kolossala stenblock af ända till 2,000 kg.

slungades långa stycken. — Till förmån för de förolyckades efterlevande och dem hvilka genom denna händelse blifvit försatta i synnerligen ömmande omständigheter, har predikanten vid Sabbatsbergs sjukhus *Ernst Lundström* satt sig i spetsen för en insamling, som härmed anbefalles åt våra läsares välvilja.

H. 8 D: STOCKHOLMSFOTOGRAF.

STÄLLET FÖR DET OLYCKSDIGRA SPRÄNGSKOTTET.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre o. s. m. — Ösp.

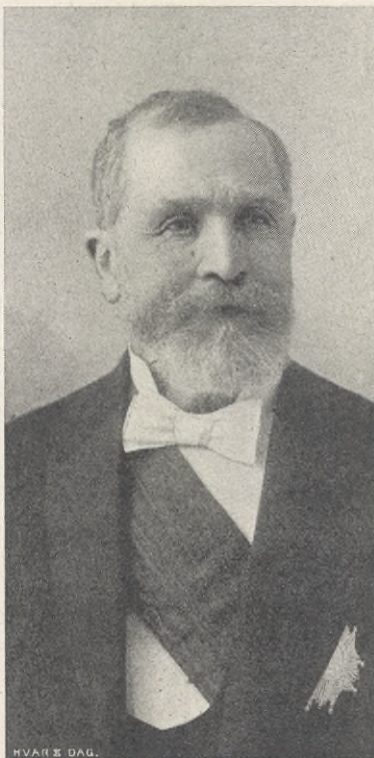
FRANSKA PRESIDENTKANDIDATER.

FRÅN H. 8. D:S KORRESPONDENT I PARIS.

Blir — blir inte. Ja, det är just den fråga som kommer att syselsätta hela franska nationen en half månad bortåt. Hvem skall intaga platsen som franska republikens förste medborgare då presidenten Loubet ser sin frihetstimmans randas undan de representationsskyldigheter öfver hvilka han aldrig kunnat nog beklaga sig återvänder till den ställning af "simple citoyen" och familjefader som han under det sista året aldrig trott på att framkalla som sitt ideal.

"Den 18 februari 1906 klockan fem lämnar jag Elyséepalatset", förklarade nyligen monsieur Loubet och till den 16 januari är valet af hans efterträdare utsatt. Till denna dag är nämligen den kongress — sammansatt af senatens och kammarens samtliga ledamöter — som äger att välja president kallad att sammanträda i Versailles. Skaror af arbetare syssla därute sedan ett par månader tillbaka med iordningställandet af den sal i hvilken tredje republikens samtliga presidenter fått emottaga sin utnämning till statsöfverhufvud. Man gör rent och reparerar, sätter nya öfverdrag på stolarna, lägger på nya mattor, ser efter att gångjärn och låsar inte hunnit rosta . . . det är ju hela sju år sedan salen sist användes; monsieur Loubet har nämligen haft den endast en gång förr af en fransk president åtnjutna lyckan att få hålla statsrodret i sin hand hela den lagstadgade tiden.

Och i kapp med arbetarnes jakt för att få allt nytt och ordnad till den stora dagen gå gissningarne på hvem som skall blifva den lycklige, på hvem som

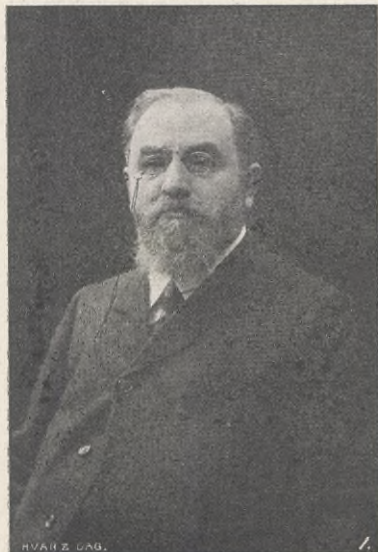
Efter porträtt. Klitché: Bengt Silfverparre.
PRESIDENTEN LOUBET.

skall vilja söka blifva det. Den ene efter den andre, har man nämnt bortåt ett tiotal "absolut säkra" kandidater utan att dock ens kunna försäkra att de verkligen ämna uppställa sig som sådana. Men ju mera valdagen närmar sig desto mera koncentrera sig gissningarne kring de fyra namnen *Bourgeois, Doumer, Fallières* och *Rowvier*.

Léon Bourgeois har vid några och femtio år beklädt alla politiska förtroendeposter, har varit landshöfding, deputerad, kammarpresident och statsminister. Som Frankrikes representant vid Haagkongressen intog han en mer än vanligt framstående plats. Alla sociala och filantropiska institutioner täfla om att få ställa sig i hans skydd. Bourgeois har den för en fransk politiker unika egenskapen att äga allas aktning, icke ens hans politiskt hätskaste motståndare veta något ondt att säga om honom och "vill Bourgeois bara, så blir han det", har blifvit till en trossats då det gäller tillsättandet af någon framskjuten plats. Men Bourgeois vill så sällan . . . Gång efter annan har han fullkomligt frivilligt afbrutit sin politiska bana för att ägna sig åt resor och sociala studier. Skall han vilja denna gång. Under det

en del af hans vänner förklara att så är fallet, försäkras från annat håll att han kategoriskt skall ha förnekat så skulle vara fallet. Och det bör ju ej förvåna om denna artistiska aristokratsjäl nöjer sig med att bara förbli republikens — hederspresident.

En man af helt annan typ är den nuvarande kammarpresidenten *Paul Doumer*. Det är mannen som

Efter porträtt.

LÉON. BOURGEOIS.

PAUL DOUMER.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Skilm.—Odg.
ARMAND FALLIÈRES.

till hvarje pris skall fram. Öfverlöpare från sitt parti för att erhålla befattningen som guvernör öfver Indo Kina införde han här det utsugningssystem som brakt infödingarne till upprorets gräns. Som kammarpresident har han allt mera öppet ställt sig i opposition mot sina gamla meningsfränder och ägnar för ögonblicket all sin sträfvan åt att samla röster för det stundande valet. Älskad af ytterst få, fruktad af de flesta förstår han att låta dra åt tjäna sina intressen. Liksom alla sina rivaler har han beklädt åtskilliga framstående poster och dessutom försökt sig som skriftställare. Antagligen för att stärka sina aktier har han just i dagarna publicerat en bok med titeln "Mina söners bok" i hvilken John Chronsoughs författare borde kunna göra en del fynd. Paul Doumer torde trots den starka animositet som förefinnes mot honom kunna räkna på flertalet af kammarledamöternas röster.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöversparre

MAURICE ROUVIER.

Han har dessutom den nuvarande presidentens sympatier, "ty", förklarade denne härom dagen, "han kommer att fortsätta min politik". Mellan honom och Doumer torde hufvudslaget komma att stå.

Statsminister *Maurice Rouvier* torde vara allt för väl känd för att jag skulle behöfva ägna några ord åt hans politiska bana. Han är finansvärdens speciella kandidat. Han torde äfven kunna anses äga kammarens fulla förtroende. Den beramade stora diskussionen öfver Marockopolitiken inställdes och kammaren förklarade sig solidarisk med den rouvierska politiken efter ett tal af utrikesministern-konsejpresidenten, om hvilket en framstående tidning utropade: "härmed har Rouvier tryggt sin kandidatur". Kanske ändock icke. Man har börjat få upp ögonen för att han trots alla fredligt låtande fraser, bringat saken därhän att på väl underrättad håll man betraktar en väpnad konflikt med Tyskland som endast en tidsfråga — före eller efter Algeras. Detta har naturligtvis aflägsnat en del af vänsterns sympatier från honom under det att han får dela ultrahögerns med Doumer.

Sådant läget nu är kan man blott önska att Bourgeois ville kasta sig in i striden. Men man måste förutspå segern åt Doumer såvida ej i sista stund, på själfva kongressen någon hittills icke beaktad kandidat skulle lyckas kring sig samla valmännen. I så fall torde Henri Brisson, den förre kammarpresidenten vara ett starkt namn.

Arthur Svalde.

Senatens kandidat åter är dess president, *Armand Fallières*. Under sin långa politiska bana — den sträcker sig öfver ett kvarts sekel — har han innehaft chefsposten inom ej mindre än tre olika ministerier. Efter Loubets utnämning till president intog han den efter honom lediga platsen som senatspresident. Det var i denna egenskap han som ordförande deltog i la Haute-Cour, den till högsta domstol omvandlade senaten som dömde Déroulède till landsflykt, hvilket ådragit honom nationalisternas oblidliga hat. För alla vänner af en lugn och hofsam, frinnad politik står Fallières som ett säkert namn.

Utgången af dessa mycket uppmärksammade rättsförhandlingar blef en för alla parter ganska oväntad. Man hade utsänd massals cirkulär till värnpliktige med uppmaning att neka ställa sig under fanorna. Bland de verksamaste "antimilitära" funnos kända namn — Gustave Hervé m. fl. — och man antog att hela processen var en formell sak utan hvarje påföljd — det var ju intet nytt, dessa upprop. Domarne visade emellertid att man i Frankrike funnit tiden inne hämma hvarje fosterlandsförädisk propaganda — allmänheten är trött på dessa frasmakare — och resultatet blef från ett till fyra års fängelse för 26 deltagare i uppropet — Hervé ensam fick fyra år.

Efter fotografi.

FRÅN ANTIMILITARISTPROCESSEN I PARIS.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Stålm.—Obg.

EN HISTORIA UTAN NAMN.

FÖR HVAR 8 DAG AF EN ENSAM.

— God dag kära bror! Hur är det nu? Det låg en öm, orörlig glans i den frågandes mörka ögon. — Åhjo, operationen företogs i förra veckan. Hon är jämförelsevis kry. Sitter t. o. m. uppe i dag. Gud kan ju göra underverk, men doktorn sade, att ett år på sin höjd Rösten svek honom, hela den kraftiga gestalten skakade af undertryckta snyftningar, och hans bleka, markerade ansikte var förvirrat af smärta.

Den andre stod ett ögonblick stum inför denna förtviflan. Inom honom brände en smärta lika intensiv som hos vännen — hennes man — enda skillnaden var, att *han* hade ingen rättighet att visa den.

— Hon var solstrålen, som lyste upp vårt hem med sin värmande glans — min lilla kvittrande lärka — mitt lif — mitt allt här på jorden. Ånyo svek honom rösten, han tryckte stum vännens hand och var borta. Denne gick långsamt, utan mål framåt. Tankarna kommo som en hvirflande ström in på honom, minnen, bleka rosor med svag doft.

Han kom ihåg, då han såg henne första gången vid sin mans arm. Litet omaka sågo de ut, det tyckte han genast. Mannen, god, älskvärd, gemytlig, men hvardaglig, hon, ung, ljus och sjäfull med ett par djupa, mörka ögon, i hvilka hela lifvets långa längtan tycktes vara gömd.

Nu mindes han, att han då tänkt, det hon egentligen ej alls passade för detta jäktande, ytliga lif, som fördes inom hans umgängeskrets — och hon tycktes ej göra det håller — nu skulle hon ju snart gå bort, in i ett nytt, rikt lif, där hennes långa längtans stjärnehvita dröm skulle blifva en verklighet i ljus, renhet, frid.

Han kände en brännande åtrå att få se henne just denna dag, att ännu en gång få känna hennes svala, hvita hand på sin panna.

Ack, hur hade hon ej varit hans trofasta lilla väninna, som i sin ungdoms renhet så förtroendefullt låtit honom pejla i djupet af sin själ, gifvit honom del af sitt hjärtas alla fina skimrande drömmar, och framför allt varit för honom ett stöd — en god genius, som ömt och moderligt deltagit med honom i alla hans sorge- och glädjeämnen, följt med honom i alla de stora planer och rika förhoppningar, som han hade att vänta på sin framstående plats här i lifvet — varit honom en hjälp så mången gång i frestelsens svåra stund. De behöfde henne ju så väl de båda män, som älskade henne — han visste ej hvilken af dem, som var mest att beklaga — mannen som miste hustrun eller vännen som miste idealet — och hon måste ju gå bort.

Han gick med snabba steg mot lasarettet och stod snart med klappande hjärta inne i den långa, tysta korridoren, där karbol- och eterlukten gjorde honom nästan bedöfvad.

— 21:an, jo, var så god — en syster visade honom vägen, och kastade en lång, frågande blick på den vackre, elegante mannen, hvars mörka, tårtyllda ögon gaf henne anledning till mången gissning. — Jag skall höra efter, hur det är, om ni får komma in just nu. Ert namn? Han hviskade det med af rörelse halfvärd stämma, och hon försvann mellan de tjocka, dubbla dörrarna. — Var så god och stig in, frun är rätt kry — systern och sköterskan kommo ut ur rummet och lämnade dörren öppen för honom. Där satt hon i en bekväm lämnstol iförd en hvit morgonklädnings ombäddad af hvita kuddar — väntande, spörjande.

Genom den öppna dörren kastade den dalande solen sina sista strålar i det mörka rummet, insvepte hela den älskade gestalten i en flod af guld — och gjorde det blonda håret till en martyrnas skimrande helgongloria omkring hennes hvita ämne.

Så hvit hon blifvit, som en lilja bruten af stormen med evighetsglans i de stora, mörkblå ögonen!

Han kastade sig ned framför henne, och med det mörka hufvudet gömdt i hennes hvita knä brast han ut i våldsamt gråt.

— Du — du — käraste — hvarför gråter du? Oh, hennes hand på hans panna — hvad det lisade, hvad det gaf ro!

— Jag är nog så förändrad, Stig — jag vet det — är det så svårt att se mig?

Hennes lilla smala ansikte skälfade till af återhållen gråt — men hon vann snart åter sin själfbehärskning.

— Så roligt att du kom, Stig — berätta mig nu allt, det är ju så länge, länge sen jag hörde af dig.

Han såg hastigt upp — där låg det där uttrycket öfver hennes ansikte, som han så många gånger förut beundrat ett ömt frågande, vaket uttryck — som då hon ville vara hans egen förtrogna.

Han kände ett sting af smärta, då han tänkte på, att det kanske var sista gången, som han hos henne lade ned sina finaste och ädlaste tanke, dem hon vårdat och älskat lika mycket som han själf — — — orden kommo som en brusande ohejdad ström från hans läppar — nu — sista gången — nu skulle det ut — alla hans innersta tankar och ingifvelser — — hon skulle ta dem med sig upp till himlen, och där skulle de prövas, renas, dansas om — och så skulle hon åter sända dem ned till honom med inspirationens heliga glöd från ofvan!!! —

Hon hörde intresserad på honom, men den lilla hvita handen, som varsamt strök hans panna, skälfade till af trötthet.

— Nej nu nog om mig — hur har jag ej pratat och trötat ut dig liten! Berätta mig nu om dig själf! Hon smålog.

— Om mig är icke mycket att säga, käre Stig, jag skall ju snart gå bort.

— Är sjukdomen verkligen obotlig?

— Ja, rösten lät naturligt behärskad, det är lungorna, som äro angripna, och om ett halfår är jag nog ej mera här på jorden. Ögonen glänste i tårar, men rösten lät jublande glad. — — — Oh, Stig, jag har egentligen alltid längtat dit upp, där inga ojämnheter finnas, där alla smärtor äro öfverständna och alla tårar aftorkade. Hur är det Glunten säger, om det där landet, där de ljusa drömmarna bo! — Jag trår till det landet, Stig, och jag är så lycklig, att det snart kommer färdebud! — — —

Det hade blifvit skymning ute och nästan mörkt i det höga, dystra rummet, men omkring hennes hvita gestalt skimrade reflexen af evighetens aldrig dalande sol — och sådan han nu såg henne, skulle han minnas henne genom hela det långa lifvet.

— Säg, *vill* du då ej stanna kvar här hos oss — vi behöfva dig ju så väl. — — — Hon såg länge och ömt på honom, så böjde hon stilla det blonda hufvudet, och de små hvita händerna knäpptes som till bön. — — —

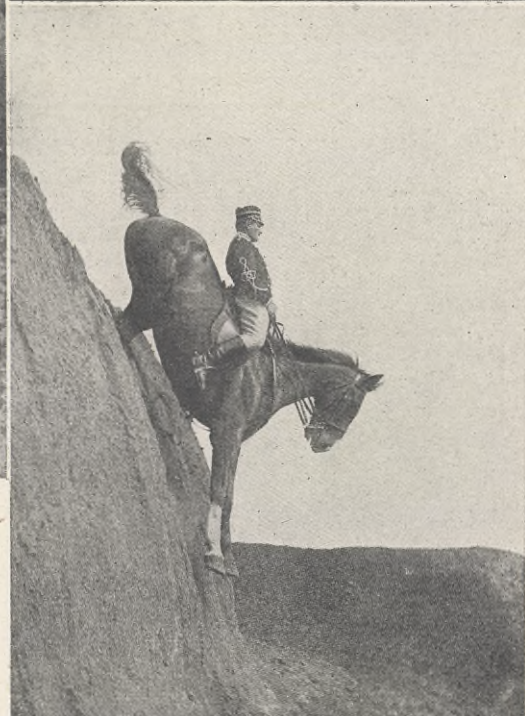
— — — O, Herre jeg er meget træt
O, Herre skjænk mig hvile
Min sjæl er tung af megen sorg
Min fod af mange mile.

Min fod har traat mangt mødigt steg
For glæden mig at finde,
Og jeg har set al jordens pragt
Men glæden ingensinde.

Og saa min moder smile,
O, Herre! jeg er meget træt!
O, Herre skjænk mig hvile.

— — — Farväl älskade Stig, — — jag orkar inte mera — — —

ITALIENSK RIDSKOLA.

En framstående svensk militär insänder ofvanstående fotografier från den nu till jul avslutade ridskolan vid Rom, där ridningen anses bedrivas mest intensivt och fältmässigt i Europa. Densamma torde vara bekant äfven här i landet sedan svenska kavalleriofficerare deltagit i dess kurser och våra bilder skola tvifvelsutan liksom den därtill hörande sakkunniga och lifliga skildringen vara välkomna äfven hos en större allmänhet.

Efter fotografier.

RIDÖFNING UTFÖR DEN BERYKTADE BRANTEN »DISCESA» VID RIDSKOLAN, »TOR DI QUINTO».

Skildr. Kon. A.-B. Bengt Sjöström—Öbg.

EN DAG VID TOR DI QUINTO.

EN SKILDNING FÖR H. 8. D. FRÅN ITALIENSKA KAVALLERISKOLAN.

Kl. 7 på morgonen å Piazza di Spagna samlas grupper af unga italienska kavalleriofficerare med sina vackra ljusblå slängkappor elegant uppkastade öfver vänstra axeln och i öfrigt ytterst soignerade. — Den italienske kavalleriofficeren är särdeles väl klädd och de enkla uniformerna äro mycket klädsamma: mörkblå kolett med nedviktt krage af färgadt kläde och under densamma stärkt, hvit ståndkrage, ljusblå breeches med dubbla breda revärer i kragens färg, stöflar med spännsporrar, mössan mörkblå, något högre än den svenska och med en rätt stor skärm. — Nämnda officerare äro alla unga elever vid den italienska ridskolan vid Tor di Quinto. I tre fyrspända omnibusar, hvars vänsterhästar ridas af soldater, bär det så af från Piazza di Spagna, öfver Piazza del Popole, genom Porta del Popole längs den raka landsvägen fram till Ponte Molle, hvilken bro passeras, man vänder sig till höger och efter ytterligare blott några minuter — hästarne trafva flott undan — är man uppe på höjden Tor di Quinto där den numera beryktade ridskolan är belägen.

Skolan är blott c:a 15 år gammal, och själfva skolbyggnaderna äro om- och tillbyggnader af en landtgård med tillhörande ladugårdar och uthus, som inköptes af italienska staten, då det beslöts att på grund af terrängens lämplighet en ridskola skulle förläggas till Tor di Quinto. Skolan ligger högt och friskt, men väl mycket utsatt för den genomträngande "tramontanen", när den blåser. Nedanföör Tor di Quinto-höjden och på densammas sluttningar har man massor af hinder, koppelräck och murar. I söder och sydväst synes Rom och kupolen af S:t Pietro höjer sig majestätiskt; i öster synes Tibern med dess förgreningar och i fonden afteckna sig Apeninnerna mot horisonten, i norr och väster är utsikten skymd af intill skolan liggande höjder. Det är en dag i midten af december och solen skiner och värmer från en himmel, sådan man blott ser i Italien.

I dag ridas först egna tjänstehästar; hvarje elev har en sådan. De äro alla irländska hunters, vackra, magnifika 5-åringar, genom statens försorg inköpta till de unga officerarne. De galopperas och hoppas på en stor galopp- och hinderbana i skolans omedelbara närhet. Efter halfannan timme bytas hästar och nu ridas skolans s. k. yngre jakthästar — hunters, italienska halfblodshästar samt en del fullblod — alla goda hoppare, men debutanter vid Tor di Quinto. Med dessa företages en kortare ridt i terrängen.

Kl. 1/2 12 ljuder en stor vällingklocka vid skolan, signalen till att lunchen serveras. Lunchens hufvud-del utgöres naturligtvis af "maccheroni", som serveras i öfvervåldigande portioner, hvilka på otroligt kort tid immundigas; därefter serveras en köträtt med massor af grönsaker och vidare ost och frukt samt kaffe, till hvilket rökes den långa italienska cigarren "Virginia".

Kl. 1 äro skolans äldre jakthästar — hunters och en del italienska halfblod — samtliga gamla veteraner vid Tor di Quintoskolan, sadlade och eleverna lyftas i sadeln — man lyftes alltid i sadeln i Italien. Eleverna, 40 till antalet, äro delade i tre afdelningar under hvar sin instruktör. Hvarje lärare leder nu sin afdelning själfständigt i en terrängridt; skolans chef, major Coulant, följer dagligen någon afdelning på dessa ridter.

Vid half 4-tiden återkommer, så småningom den ena afdelningen efter den andra efter längre terrängridter under hvilka galopperats mellan 30 å 40 minuter och ett tjugotal hinder tagits. Terrängen är synnerligen omvexlande och, hinderfylld som den är, en synnerligen lämplig terräng för den unge kavalleristens utbildning. Vid återkomsten rides utför den beryktade branten — "discesa" — vid Tor di Quinto. Denna brant, omkring 6 m. hög, är af fast lerjord och hästarna "åka" utför densamma med en viss vana och säkerhet; hela nedförsridten är ett ögonblicks verk och gör onekligen på åskådaren ett visst intryck.

Kl. 1/2 5 sker återfärd med omnibusarna in till Rom och från Piazza del Popole hela via del Balbuino fram till Piazza di Spagna följas omnibusarna af en hel skara blomsteflickor — "ciociare" — som kasta in sina violbuketter i vagnarna och springande följa med tills de fått hvar och en sin soldo (sou).

Två gånger i veckan deltaga eleverna i de stora af "Società di caccia" å romerska campagnan efter magnifika fox-hounds anordnade räffjakterna. Jakterna omkring Rom äro säkerligen bland de största och vackraste i Europa.

Tor di Quinto är afslutningen af och den egentliga tillämpningskursen för den italienska ridskolan, som har sitt hufvudsäte i Pinerolo, en liten stad i norra Italien.

Den italienska kavalleriofficeren ser synneligen elegant ut till häst, rider flott och käckt i all slags terräng, en naturlig följd af utbildningen vid den i terrängridning särdeles högt stående italienska ridskolan.

Häromdagen tilldrog sig i Florens en högst säregen, tragikomisk händelse. Fyra skickliga biljardspelare enades om att spela ett parti, simmande i vattnet fullt påklädda. Efter att ha pågått nära en timme slutade partiet med förfäran. Floden Arnos strömfåror grepo plötsligt spelarna och förde dem till sin undergång inför en stor åskådareskara som intet kunde åtgöra för att rädda de drunknande.

Efter fotografi.

ETT OLYCKSDIGERT BILJARDPARTI.

Kliché: Bengt Sjöström

Den man, hvars drag möter oss i vidstående bild är nog mindre känd för den yngre generationen. För de äldre bland oss, de hvilka erinra sig 1860- och 70 talens händelser och den tidens mera kända personligheter, torde filosofie doktor *Martin Wibergs* namn ej vara obekant.

Då förra året nalkades sitt slut, då slutade äfven skaparen af den *Wibergska* räknemaskinen sina dagar och honom följde i grafven många idéer af minst sagdt lika stor betydighet som räknemaskinen.

Det är en djup tragik i de stora uppfinnarnes öden att de själfva nästan aldrig få skörda de materiella frukterna af hvad de sått. Med uppfinnaregeniet är nämligen ytterst sällan förenadt affärssinnet. Den sorgligaste följden af detta är emellertid att många af de idéer, som födas hos uppfinnaren aldrig leda till något praktiskt resultat. Uppgörandet af planen till en uppfinning, utarbetandet af denna ända in i de minsta detaljer det förmår han. Men sedan. Sedan gäller det icke att övertyga den i ämnet hemmastadde vetenskapsman eller planens utförbarhet, nej det gäller att förmå pänningmatadoren att nedlägga sitt kapital i företaget och det är en vida svårare om och mindre genialisk uppgift. Kapitalisten placerar hellre sina pänningar i en fabrik som redan innehar tillverkningspatent.

Idéen till den *Wibergska* räknemaskinen hade sålunda nog aldrig kommit till utförande om icke Konungen, då hertig af Östergötland, med klar blick för detta faktum, tagit initiativet till bildandet af det s. k. *Wibergska* Tabellbolaget, i hvilket som intressenter ingingo den tidens förnämsta vetenskapsmän och mecenater. En tid af omkring 12 år förflyt innan målet var nådt, nämligen att med maskinen uträkna och trycka logaritmtabeller, räntetabeller m. m., men då var äfven det verk slutfördt hvilket John Ericsson i bref till uppfinnaren förklarade "vara den största triumf af det mänskliga förståndet öfver materien".

Svenska riksdagen tilldelade uppfinnaren en nationalbelöning. Samtidigt utnämndes han till riddare af Nordstjärneorden, Hederslegionen och Dannebrogorden. En korrespondent till en ansedd fransk tidskrift skriver i öfversättning: "Då M. Wiberg lämnade Sverige var han redan en ära för sitt land; det är med lätt förklarlig stolthet som vi nu vid hans återkomst hälsa honom såsom en ryktbar europé."

De ännu i bruk varande *själfötömmande mekaniska*

M. WIBERG.
F. 1826. † 1905.

ska breflådorna äro *W:s* verk. Förargelsen öfver att ett bref ej kommit honom tillhanda var motivet till att uppfinnaren konstruerade dessa.

På af professor A. E. Nordenskjöld darom särskildt framställd begäran, då han stod i begrepp att begifva sig ut på den färd, som ledde till upptäckten af nordostpassagen, konstruerade *W.* en s. k. *botenhuggare*, en apparat afseod till undersökning af hafsbotten. *N.* som, på grund af apparatens enkla konstruktion, haft sina dubier om dess lämplighet, yttrade själf vid sin återkomst till uppfinnaren "att apparaten fungerat så förträffligt att det nästan förargade honom". Den prisbelönades vid världsutställningen i Philadelphia år 1876.

W. har äfven skapat den första maskinen för tillverkning af tändsticksaskar. Askarne hade dittills tillverkats för hand och maskinen blef af stor betydelse för den svenska tändsticksindustriens utveckling. En kontrollapparat för bestämmande af tågshastigheten, en ny slags värmecylindrar, s. k. remisskistor, en separator, se där ytterligare några af *W:s* många uppfinningar.

För den stora allmänheten torde det vara af intresse att erifara att *W.* redan för 40 å 50 år sedan sysslade med försök att bota sjukdomar medelst ljus. Bristande medel och det motstånd han såsom icke fackman mötte, tvungo honom att upphöra härmed.

På 1880-talet gjorde *W.* upp planer och patenterade en uppfinning som blef hans skötebarn och om hvilken Alfred Nobel skref "att han ansåg idéen vara så genialisk att han ej nog kunde gratulera dess upphofsman". Den storslagna idéens grundtanke var att liksom ljudvågorna i egenskap af toner på hörsel sinnet under vissa betingelser utöfva ett angenämt intryck, så borde de äfven på synsinnet kunna utöfva en angenäm verkan. Utgående från detta, sysslade han, understödd af Nobel, med konstruerandet af ett s. k. spektralinstrument eller populärt uttryckt ett *färgpiano*. Tyvärr afled emellertid Nobel, och uppfinnaren fick bära smärtan af att ej kunna realisera sin plan. Denna plans utförande skulle för våra konstnärer, jag tänker särskildt på våra målare, öppna ett nytt ofantligt verksamhetsfält. Kanske om 100 år eller så idéen åter födes i någon tänkares hjärna. Må vi då hoppas att han möter en samtid mera mogen att uppfatta storheten i en dylik plan!

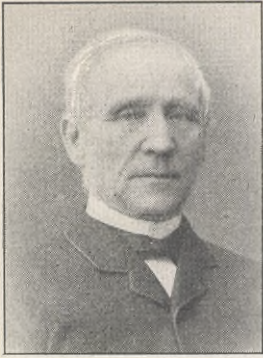
W. R.

TEXT- OCH ILLUSTRATIONSBRIDRAG mot- tagas gärna samt honoreras i fall de användas.

REDAKTIONEN förbehåller sig fullständig fri- het att icke införa annat än hvad den själf finner lämpligt och af intresse.

ÅTERGIFVANDET AF PORTRÄTT ELLER FO- TOGRAFIER —af hvad slag som helst— i HVAR 8 DAG (utom annonsafdelningen) med- för ingen som helst kostnad för insändare.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

W. ULANDER.

Verkst. direktören för Upplands Ensk. Bank. Wilhelm Ulander, fyllde den 29 dec. 85 år. U, som 65 grundade Upplands Ensk. Bank och sedan dess varit bankens chef, från-träder nu denna befattning. Genom energi o. skicklighet har U. åt Uppl.-banken förvärvat anseende som en af landets främsta bankaffärer.

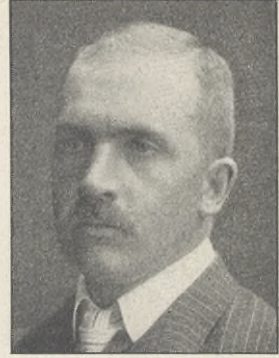
C. G. THORSTENSSON.

Kyrkoherde Carl Gustaf Thorstensson fyllde den 29 dec. 60 år. Stud.-ex. 66, prästvigd 71, kyrkoherde i Börstig 83, i Flo sedan 93.

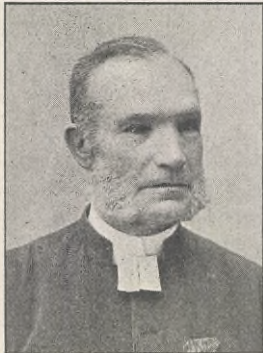
C. F. V. HEDERSTIERNA.

Till justitieråd har utnämnts expeditionsschefen i sjöförsvarsdepartementet, revisionssekreter jur. kand. Carl Fredrik Vilhelm Hederstierna. F. 61, jur. kand. 86, v. häradsh. 88, sekr. i Riksd. bevilln.-utsk. 91, t. f. fiskal i Svea Hofrätt 92, fiskal 95, assessor 98, exp.-chef i sjöförsvarsdepart. 03, revisionssekr. s. å.

K. D. P. ROSEN.

Till professor vid generalstaben har utnämnts docenten vid universitetet i Uppsala Karl David Petrus Rosén, f. 74. Stud.-ex. 92, ass. vid Geodet. Inst. i Potsdam 99—1900, utf. pendellakttagelser på Spetsbergen 01 (för gradmät.-komm.), deit. i Sveriges precisionsalfvagn. o. trianguler. sedan 94, ill. dir. o. doc. i geodesi vid Uppsala Univ. 03.

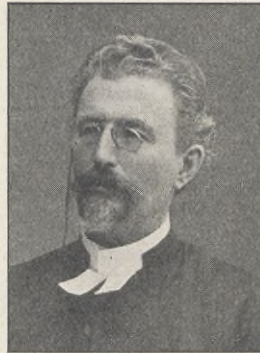
E. J. TÄGTSTRÖM.

Kontraktsposten fil. dr. Erik Johan Tägtström fyllde den 27 dec. 80 år. Stud.-ex. 45, fil. dr. 54, rektor i Lindsberg 57, reg.-pastor vid Lifregem. husarkår 72—77, kyrkoherde i Kolbäck 75, kontr.-prost i Munktorps kontr. 85. Fil. jubeldoktor 04.

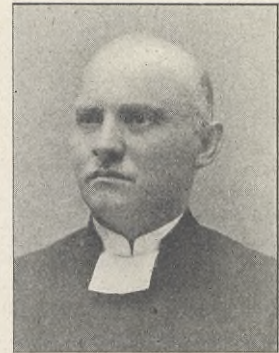
J. A. GULLBRING.

60 år fyllde den 27 dec. kyrkoherde Johan Alfred Gullbring. Stud.-ex. 68, prestvigd 74, kyrkoherde i Torlanda och Öckerö sedan 90.

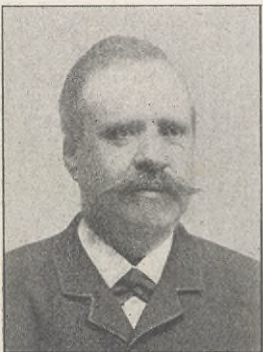
A. W. K. CALLMANDER.

Kontraktsposten, kyrkoherden Adolf Wilhelm Konrad Callmänder fyllde den 1 jan. 60 år. Stud.-ex. 64, prästvigd 69, kyrkoherde i Lerbäck sedan 91, kontraktspost i Kumla kontrakt sedan 98.

J. A. JÖNSSON.

Kyrkoherden Johan Alfred Jönsson fyllde den 1 jan. 60 år. Stud.-ex. 69, prästvigd 74, kyrkoherde i Långemåla 82, i Mönsterås 93. Ordfr. i Mönsterås samskolestyrelse sedan 99, inspektör för Mönsterås föreläsningssörening.

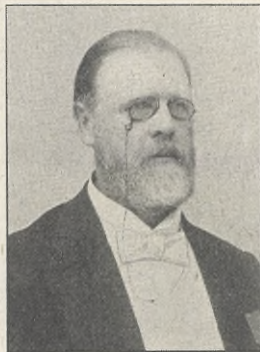
J. E. BERG. †

En af Växjö mera bemärkte män, f. grosshandl. o. godsägaren, extra rådmannen Johan Elof Berg afled d. 21 dec. 74 år gammal. F. d. led. af stadsfullm., drätselkammaren, fattigvårdsstyr., byggnadsnämnd, kyrkorådet. Dessutom ledamot af en mängd bolags- och andra styrelser.

J. W. NORDENDAHL. †

Den 23 dec. afled i Stockholm regementsveterinären vid Lifgardet till häst Johan Wilhelm Nordendahl, 68 år gammal. Afled 63 vet.-ex. i Stockholm, distriktsvet. i Södermanlands län, 76 vet. vid Jämtlands hästjägarekår och 79 vid Lifgardet till häst. 93 vet.-assistent vid arméförvaltningens sjukvårdsbyrå.

P. A. BJURBÄCK. †

Provsialläkaren, med. lic. Paul Axel Larsson Bjurbäck afled den 27 dec. i Ulricehamn. Född 43, stud.-ex. 62, med. lic. 72, distriktsläkare i Ammebergs distrikt 73—76, i Ramsbergs distrikt 76—81. Provsialläkare i Tanums distrikt 81, i Norra Dalsslands distrikt 86.

E. UDDENBERG. †

Grekiske generalkonsuln v. häradshövdingen Ernst Uddenberg i Stockholm afled d. 12 dec. Född 47, stud.-ex. 67, hofr.-ex. 71, v. häradshövding 76, grek. generalkonsul 77. Stadsfullmäktig sedan 90. Utöfvade en betydande och ansedd advokatverksamhet.

CHEFSOMBYTET VID LIFGARDET TILL HÄST.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stlm—Gö.

LIFGARDET TILL HÄST MOTTAGER SIN NYE ÖFVERSTE.

Den nyutnämnde öfversten för detta regemente, greve E. C. G. Oxenstierna mottog den 8 jan. sitt regemente. Å kaserngården stod regementet uppställt i parad med musikkår och fana. Strax efter kl. 1 red generallöjtnant Warberg, åttöljd af öfverste Oxenstierna samt sin stab, in på kaserngården, hvarvid för generalen utbragtes ett tvåfaldigt hurra. Generalen presenterade därefter för

regementet dess nye öfverste, hvilken till detsamma höll ett kort tal samt därefter red från skvadron till skvadron och hälsade befäl och manskap, medan paradmusiken spelades. Efter parad för fanan och sedan ett lefve utbragtes för den nye öfversten, var högtidligheten slut.

Öfverste Oxenstiernas porträtt återfinnes i H. 8. D. VI:3.

VÅRA LANDSMÄN I FRÄMMANDE LAND.

En medlem af "The American Society of Swedish Engineers" (231 Union Street, Brooklyn, N. Y.) insänder vidstående lilla bild, som visar hur julaftonen firades enligt äkta svensk sed, med julgran och dylikt.

*

Red. tar tillfället uppmana landsmän i utlandet att insända fotografier af intresse för hemlandet.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

SVENSKA INGENIÖRSKLUBBEN I NEWYORK FIRAR JULAFTON.